Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1264/2014
10.06.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Н.И. из В., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из К., против туженог Р.., М. ДОО у реструктурирању, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2042/14 од 09.07.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2042/14 од 09.07.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Основног суда у Мајданпеку П1 502/12 од 12.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о уређивању права, обавеза и одговорности које је донео директор туженог, те да се обавеже тужени да тужиоца врати на рад на послове машинбравара дробљења и транспортног система у руднику .. М.. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2042/14 од 09.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог и обављао послове машинбравара – руковалац дробљења и транспортног система. Решењем туженог од 26.10.2012. године отказан му је уговор о уређивању права, обавеза и одговорности. На терет му је стављено да је 04.10.2012. године учинио повреду радне обавезе утврђене у члану 133. ст. 4. и 6. алинеја 9 Колективног уговора туженог тако што је при изласку са посла заустављен од стране радника обезбеђења на споредном излазу, који није предвиђен за излазак запослених а претресом је код њега пронађен балон са редукованим уљем у количини од 5 литара, које послодавац користи за обављање своје делатности. Случај је пријављен полицији која је после извршеног увиђаја посуду са уљем одузела од тужиоца. Због овако учињене и описане повреде радне обавезе, тужени је донео решење о отказу. Претходно је тужиоцу достављено писмено упозорење, на које се он изјаснио. Упозорење је достављено и синдикату чији је члан.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за поништај овако донетог решења.

Према члану 179. став 1. тачка 2. Закона о раду послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца ако својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Колективним уговором туженог прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радне обавезе и дисциплину односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, те ако изврши крађу, утају и проневеру имовине послодавца или запосленог и ако учествује у помагању у томе (члан 133. ст. 4. и 6. алинеја 9).

Имајући у виду да је према утврђеном чињеничном стању пред нижестепеним судовима код тужиоца приликом изласка из просторија послодавца пронађено 5 литара редукованог уља које послодавац користи за обављање своје делатности, да је ово уље тужилац држао у ранцу на раменима и покушао да са таквим садржајем напусти пословне просторије послодавца, правилно су нижестепени судови закључили да је на овај начин тужилац починио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а која представља отказни разлог. Правилан је и закључак другостепеног суда да утврђено понашање тужиоца одступа од уобичајеног понашања запосленог на радном месту код туженог и истовремено представља акт свесног кршења радне дисциплине због којег он не може да настави рад код туженог послодавца. Како је приликом доношења решења о отказу поштована процедура давања отказа (чл. 180. и 181. Закона о раду), правилно је оцењено да нема услова за поништај овако донетог решења.

Претежним делом својих навода у ревизији тужилац посредно или непосредно указује на погрешно утврђено чињенично стање. Како се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што је изричито прописано чланом 407. став 2. ЗПП, такви наводи нису посебно разматрани нити могу бити од утицаја на друкчије пресуђење.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.